

Michaela Fišarová

ELA

V ZEMI TROLLŮ

Nakreslila
Jitka Petrová

Albatros

Ela v zemi trollů

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.albatros.cz
www.albatrosmedia.cz

Michaela Fišarová

Ela v zemi trollů – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2021

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

Albatros

Michaela Fišarová

ELA V ZEMI TROLLŮ

Michaela Fišarová
Nakreslila Jitka Petrová

ELA

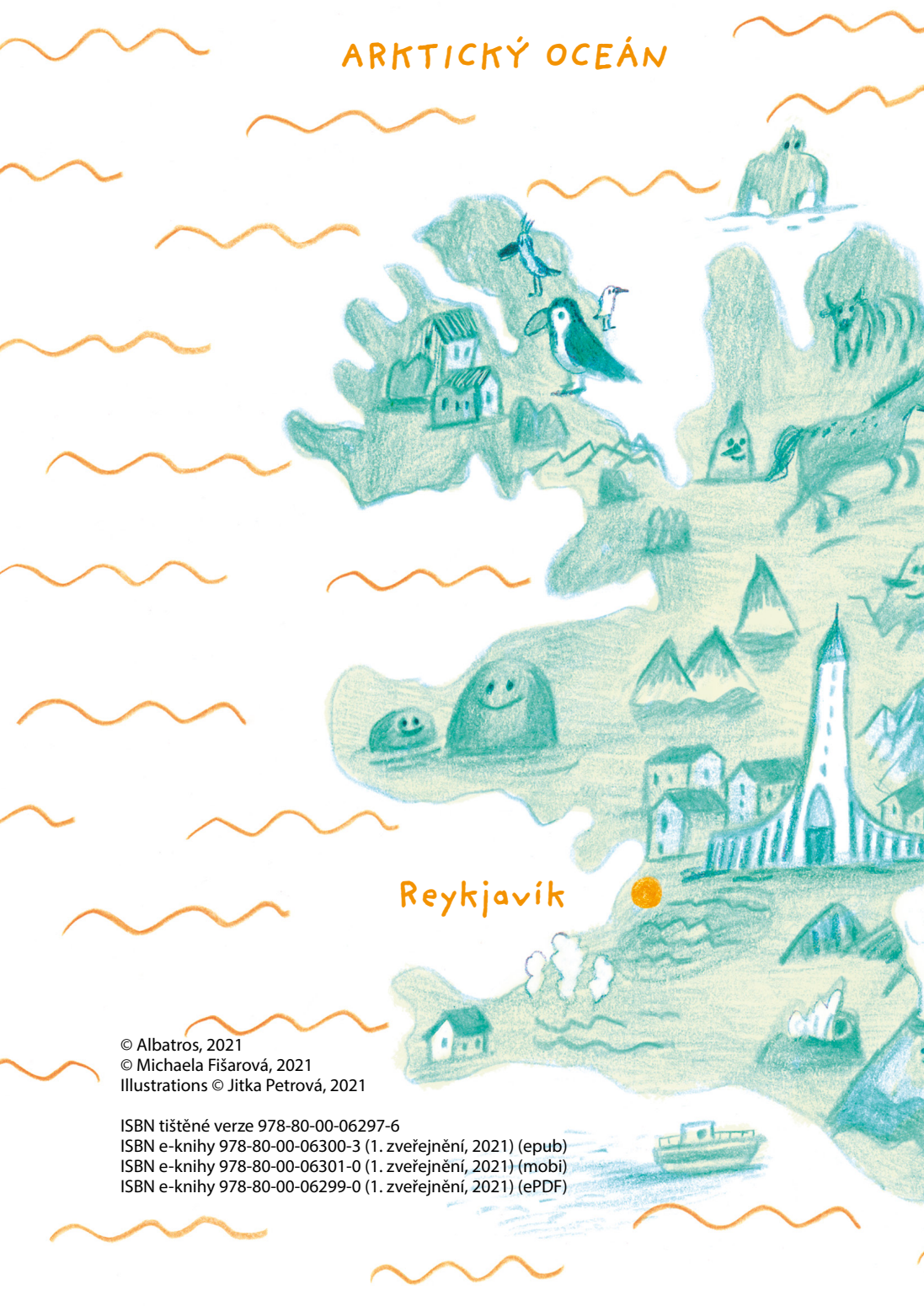

V ZEMI TROLLŮ

Albatros

ARKTICKÝ OCEÁN

Reykjavík

© Albatros, 2021

© Michaela Fišarová, 2021

Illustrations © Jitka Petrová, 2021

ISBN tištěné verze 978-80-00-06297-6

ISBN e-knihy 978-80-00-06300-3 (1. zveřejnění, 2021) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-00-06301-0 (1. zveřejnění, 2021) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-00-06299-0 (1. zveřejnění, 2021) (ePDF)

MAPA ISLANDU

ATLANTIK

1. KUFŘÍK

Dneska jsem se rozhodla, že si budu psát deník.

Nebude ale takový, jaké obvykle deníky bývají. Bude to totiž holčičí cestovatelský deník. Holčičí proto, že jsem holka, a cestovatelský proto, že často cestuju. Cestuju tak moc, že občas musím jezdit i někam, kam vlastně ani moc nechci.

Můj tatínek je fotograf a spisovatel. A protože vydává fotografické a cestopisné knihy z celého světa, pořád se přesouváme z místa na místo. Doma jsme vždycky jenom chvíli.

Tátu cestování moc baví. Mě někdy jo a někdy zase vůbec ne. Mamince, která je překladatelka z angličtiny, je to asi jedno. Říká, že překládat se dá všude.

Nechce se mi někam jet třeba právě teď. Zase si musím úplně všechny své důležité věci zabalit do jednoho malého kufříku. Je fakt pidi pidi pidi malý. Je to takový ten, co se může vzít do letadla. Takže prostě mrňous!

„Eliško, neber hlouposti,“ pohlédla maminka dolů na obrovskou haldu věcí a malý otevřený prostor vedle té haldy.

Ten malý prostor byl můj kufřík a ta veliká halda věci, které bych si nutně, ale opravdu nutně potřebovala vzít s sebou!

Pět plyšáků je možná hloupost, přemýšlela jsem a dala je na stranu.

„Na Islandu jsou skřítki-trollové, tam plyšáky nepotřebuješ!“ zasmál se tatínek, který prošel kolem. „A na rozdíl od tvých plyšáků jsou trollové opravdoví.“

„Dá se s nimi bavit?“

„Nedá, schovávají se před lidmi. Ale Islandané na ně věří. Když budeš pozorná, možná nějakého na ostrově zahlédneš.“

Přemýšlela jsem nad tím, že se pokusím být strašně moc pozorná, protože trolla bych teda vidět opravdu chtěla!

Dnes večer totiž odlétáme na Island, což je hodně studený a zároveň i hodně horký ostrov v Atlantickém oceánu. Je to ostrov mezi Evropou, kde bydlíme my, a Amerikou. Studený je proto, že je tam prý pořád chladno a velké ledovce, a horký proto, že tam jsou sopky a spousta vařící vody, která vytéká na povrch. Brrrrr!

„Je teď na Islandu teplo?“ zeptala jsem se maminky.

„Ne. Na Islandu je zima, vítr a bláto,“ odpověděla a dlouze se zadívala na tatínka.

„I teď v létě?“

„I teď v létě,“ řekla zase maminka a tatínek zavřel knížku, kterou si na klíně začal prohlížet, zatímco maminka dobalovala poslední věci, a prohlásil: „Je to jeden

z nejkrásnějších ostrovů na světě, bude se vám tam líbit, uvidíte.“

Ze všech plyšáků nakonec poletí tedy jen plyšový pejsek, který se jmenuje PEJSEK. Od malička s ním spím v posteli a mám ho i teď, i když už jsem větší.

Do kufříku jsem dala ještě tři moje oblíbené knížky, sponky, gumičky, náušnice, prstýnky, náramky a srdíčka na krk a dva voňavé julení loje. (Vím, že to slovo je jelení, ale říkala jsem tomu tak, když jsem byla hodně malá a už to těm lojům zůstalo.) Taky krémy. Jeden, co voní jako malina a druhý s vůní broskve. A pak jsem taky vzala hlavolam, kam se skládají takové barevné kuličky, karty, pexeso a omalovánky mandaly. Přihodila jsem ještě menší míč a několik prázdných sešitů na psaní. A pak taky krabici s postavičkami králíků a ježků. Tu sbírku už mám několik let a bez těchto bytůstek se nikam nehnu! Ani na Island! Nakonec jsem na to všechno položila dvě sukně z průhledné krajky, které jsou poseté drobnými kytičkami, a maminka mi je do velkého kufru nezabalila, protože *tyhle hadříky*, jak říká, nepovažuje za oblečení.

„Nezapomeň na pastelky,“ ozvalo se z kuchyně.

Vzala jsem si teda rovnou dvojce, protože do deníku budu přece malovat obrázky a k tomu pastelky fakt potřebuju. A dala jsem tam taky nůžky a lepidlo.

„Nůžky do letadla s sebou mít nemůžeš,“ vytáhla je maminka. „Ty by ti sebrali! Na palubu do letadla nesmíš brát nic ostrého.“

Odnesla tedy nůžky do velkého kufru, kde mám od mamky sbalené učení, boty a oblečení.

Dovnitř se ještě vešla krabička s polodrahokamy. Jen tak tak, ale vešla.

„Na Islandu si nasbíráš spoustu jiných hezkých kamínků,“ sklonil se nade mnou tatínek. „Tohle nech doma.“

Vytáhla jsem tedy krabičku s kameny, ale jeden malíčký zelený vltavín, ten nejúžasnější ze všech úžasných, co jsme s maminkou koupily za mých našetřených tři sta padesát korun, jsem přece jen vyndala z krabičky a strčila ho do malé kapsičky na straně.

V kufříku byly pořád ještě mezírky, do kterých se nakonec vešel i hopík, sliz a větší červenohnědý kámen jaspis, zelená taštička s bílou kopretinou na poklady a modrý hřebínek se stříbrnými perličkami.

Nakonec jsem vytáhla pastelky a nakreslila islandskou vlajku. Modrou, s červenobílým křížem. A taky jsem namalovala sebe s deníkem v ruce, připravenou na cestu.

Nesmím na ten deník zapomenout, napadlo mě, když jsem dokreslila obrázek. Vložila jsem ho dovnitř a zavřela víko kufříku.

V deníku zůstalo i malé místo pro někoho, kdo by si sem chtěl třeba nakreslit věci, které by si s sebou vzal, kdyby letěl na dlouho někam na ostrov, stejně jako já.

Je samo sebou, že do knížek se nikdy nekreslí, ale tohle přece není nějaká obyčejná knížka, ale neobyčejný cestovatelský deník, kde je to dovoleno!

2. LETÍME

Držím deník a píšu. Pode mnou jsou světla nějakého velkého města. A pak už nic. Tatínek říká, že teď už letíme přes moře.

Kreslím naše letadlo. Jen tužkou, protože pastelky mám nahoře v kufříku a maminka s tatínkem se nechtějí pořád zvedat. Takže když bude můj cestovatelský deník v budoucnu někdo číst, klidně to letadlo může vybarvit.

Zívám.

Deníček mi vypadává z ruky na zem.

Tatínek ho sebral.

„Elo, vstávej,“ hladila mě maminka, která mi dost často říká Elo namísto Eliško, po ruce. Mžourala jsem a nechápavě se rozhlížela kolem sebe. „Budeme přistávat v Keflavíku.“

Nazula jsem si boty, které jsem na začátku letu skopla z nohou.

„Kde budeme přistávat?“

„V Keflavíku, to je větší město, ve kterém je na Islandu mezinárodní letiště.“

„Budeme v tom Keflavíku bydlet?“ zeptala jsem se spíš proto, abych si zkusila říct to srandovní *Keflavík*. Možná tam žijí trollové.

„Ne, pojedeme ještě autem na farmu,“ pohladila mě znovu maminka a zívla.

Nemám ráda přistávání! Zabořila jsem hlavu do tatínkova ramene. Pak jsem se ale rozčíleně zase probrala.

Za oknem bylo světlo!

„Mami, proč je za oknem světlo, když je noc?“ podívala jsem se udiveně na maminku.

„V létě je na Islandu pořád jenom světlo,“ řekl tatínek.

„I v noci?“

„I v noci.“

„A v zimě?“

„V zimě je zase skoro pořád jen tma.“

„I ve dne?“

„I ve dne.“

„Proč?“

„Protože jsme kousek od polárního kruhu a v létě tady sluníčko nezapadá. V zimě ale zase skoro vůbec nevychází.“

„Takže budeme chodit večer spát, když bude venku světlo?“ zeptala jsem se děsně překvapeně.

„Budeme,“ usmál se tatínek a já si zezadu do deníčku napsala velkými písmeny:

ISLAND JE PODIVNÝ OSTROV

V SEVERNÍM MOŘI BLÍZKO POLÁRNÍHO
KRUHU, KDE V LÉTĚ SLUNÍČKO NEZAPADÁ

A V ZIMĚ ZASE NEVYCHÁZÍ. TAKŽE
JE V LÉTĚ SVĚTLO I V NOCI A V ZIMĚ
TMA I VE DNE. JO, A NA ISLANDU ŽIJÍ
TROLLOVÉ, KTERÉ BUDU HLEDAT.

Letištní hala je studené místo. Je tu několik prosklených dveří, které se pořád samy otvírají a zavírají, jak jimi lidé prochází sem a tam. Brr, těmi dveřmi jde do haly pěkná zima. Dopadají na ně kapky deště a občas se do nich opře úplná vichřice. Všude za nimi je světlo, i když jsou tři hodiny ráno. U nás by byla touhle dobou hluboká tma.

„Pořádne tu profukuje, najdu ti bundu,“ říká mi maminka a já odkládám deníček a oblékám si bundu, ve které u nás v zimě lyžuju. A teď je přitom léto!

„Už by tady měl být,“ řekl tatínek a vyhlížel pána, u kterého budeme ubytovaní na farmě, a který by pro nás měl už brzo přijet. „Půjdu se po něm podívat ven.“

„Taky chci s tebou ven,“ zaprosila jsem.

Chtěla jsem se podívat na to světlo zblízka. Pevně jsem sevřela tatínkovu ruku, abych mu snad ještě neodletěla dřív, než se stačím vůbec setkat s trolly!

3. NA FARMĚ

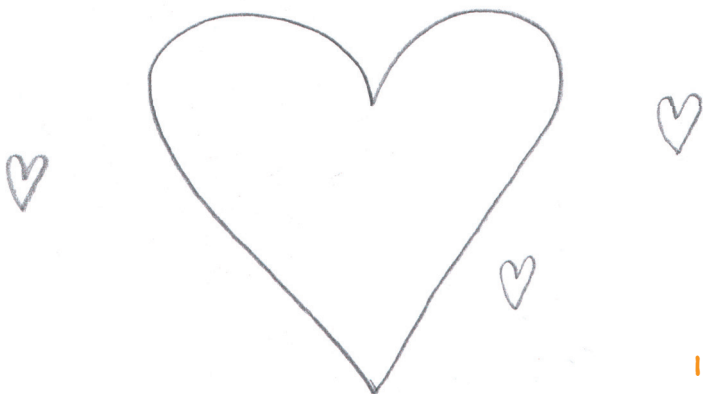

Po pár dnech jsem si zase vzala svůj deník a u snídaně chtěla napsat, co zrovna jím.

„Do takového cestopisu se nevypisuje, co má člověk každý den k snídani,“ utahoval si ze mě tatínek a chystal si své stativy a fotoaparáty. „Do cestopisu se píší zajímavé cestovatelské zážitky!“

„Jenže tohle není žádný tvůj cestopis!“ odsekla jsem. „Je to můj holčičí cestovatelský deník a můžu si do něj psát klidně i holčičí věci,“ rozzlobila jsem se a mrštila vztekle lžičkou od skyru na stůl. A pak jsem do svého deníčku namalovala, přímo před tatínkovými očima, veliké srdce! Na protest!

Pastelky jsem ale měla nahoře v pokoji, takže je to vlastně jen obrys srdíčka, a kdo by chtěl, klidně do něj může namalovat, cokoliv chce!

A vůbec, nechtěla jsem psát o obyčejné snídani, chtěla jsem napsat o SKYRU. Ten na farmě často ráno snídáme a je to něco mezi jogurtem a tvarohem. Ale nechutná jako jogurt, možná spíš víc jako tvaroh. Je to prostě skyr, který na Islandu jedí všichni, protože se tady vyrábí. Nejraději ho mám s banánem.

A teď se podržte!

Na Islandu se pěstují banány! I tady v té zimě!

Na farmě mají velké skleníky plné malých banánků. A taky rajčat a jsou tam i spousty jiné zeleniny a ovoce. Byla jsem se uvnitř jednoho toho velikého skleníku s mamkou a tatínkem podívat. Ty skleníky se vyhřívají

